

SUNČANA VRATA

Sunčana vrata dovode pojedinca na put ljubavi i mudrosti. Tko u sebi otkrije ta dva prekrasna bisera može spoznati tajnu cjelokupnog uređenja svemira, od najmanjih zakonitosti sve do prasnjetlosti vječne vatre koja napaja sav beskraj.

Onosmil Zlatobor

30. OBJAVA

29. avgust (kolovoz) 2017

ZEMLJA I MJESEC

»Sjeverni i južni pol«

Kako se zemlja može usporediti s jednim velikim organskim životinjskim tijelom, to znači da ona mora radi svog budućeg postojanja uzimati hranu. Zbog toga su joj, kao kod svake životinje ili kao kod svake biljke, potrebna usta ili više surli za žderanje ili usisavanje. Isto tako svako životinjsko kao i planetarno tijelo treba usisavati u sebe jednu količinu malih čestica, kako bi

električne i eterične životne čestice usisala u sebe. Kao i sva bića, biljke i životinje koje predstavljaju tipičnu malu presliku tijela zemlje, lako je shvatiti da se i kod ovoga može sresti veliko obilje čestica. Time zemlja za svoje potrebe kroz odgovarajuća glavna usta uzima najveći dio hrane. Pored ovih usta zemlja posjeduje veliku količinu manjih i većih surli kroz koje prihvaća i usisava hranu, a za ispuštanje izlučevina posjeduje jedan glavni kanal kao i veći broj manjih kanala.

Sjeverni pol za tijelo zemlje predstavlja glavna usta a Južni pol predstavlja glavni kanal za izlučevine. Ova usta za prehranu su izuzetno velika: Njihov promjer na najudaljenijem rubu iznosi 20 – 30 milja, a prema unutrašnjosti se sužavaju na 1/8 milje. Kroz ždrijelo ove širine ulazi hrana prema želudcu zemlje relativno pravolinijski. Stijenke ždrijela su prilično neravne i imaju uzdužne pruge po kojima su izrasline, kao da je presvučeno kožom divovskog ježa.

Istinski pravi okoliš pola sastoji se od jednog kratera u obliku lijevka promjera oko 180 milja i okoliša od razasutih strmih stijena i grebena stvorenih od leda. Ovaj krater nalikuje stražnjem ušću jabuke kojoj je iščupana peteljka. Od unutarnjeg ušća kratera - koji odgovara otvoru usta za prehranu – prolazi već spomenuti kanal za ishranu do središta zemlje (Objašnjenje: ove tvrdnje od Lorbera su provjerene i iznenađujuće potvrđene kroz istraživanja Sjevernog pola podmornicom od strane USA. Podvodnim pregledima i mjerenjima je utvrđeno da je dno mora ispod Sjevernog pola okruglo i šuplje, diže se strmo ka ledu dok se nasuprot ledu vidi grotlo slično krateru!).

Stomak zemlje leži negdje ispod srca u sredini tijela zemlje. To je oko deset kvadratnih milja okrugli prazni prostor, koji se pak poprečno širi, negdje u promjeru od oko 200 hvata (oko 380 m) i razvučen je u svim smjerovima te mjestimično poduprt stupovima. Stomak i njegovi poprečni potpornji, koji izgledaju kao da imaju ovalna učvršćenja odnosno stupove, nisu izgrađeni od čvrstog materijala. On je izgrađen kao jedna gumena vreća čije su unutarne stijenke postranično povezane sa tijelom, pri tome se ove stijenke unatoč velikoj sili izvana ne tiskaju međusobno. Od stomaka dalje vodi jedan zavojiti glavni kanal kroz cijelo tijelo zemlje i izlazi na južnom polu van. Kanal je od istog materijala kao i stomak, samo je on radi funkcije pražnjenja od nešto čvršćeg materijala. Potrebno je još napomenuti da osim glavnog stomaka zemlje i osim njenog glavnog kanala za pražnjenje postoje mnogobrojni kanali za hranjenje kao i kanali za istjecanje.

Od čega se sastoji ishrana zemlje? Na sjevernom polu i u okolini događaju se pojave koje se ne pojavljuju nigdje na zemlji. Ovo je prije svega regija ispunjena hladnim zrakom koja u zimskom vremenu pokazuje jednu veliku gustoću. Sa ovim teškim i hladnim zrakom miješa se jedna gusta para, koja je zbog bezbrojnih svjetlosnih efekata zgusnuta i povezana kao slina. Nadalje tamo u tom prostoru nastaje nagomilavanje snježnih kristala koji povećavaju velika brda leda ispod. Sve ovo kao hranu privlače magnetna usta zemlje u sebe velikom snagom i to biva vođeno dolje u stomak zemlje, pri tome se na stjenkama stomaka i na poprečnim potpornjima se ovaj materijal kristalizira.

Ukoliko je želudac napunjen, događa se da zbog topline srca zemlje započne vibriranje stijenke želudca a unutarne mišićno tkivo, koje podupire stijenke, se stisne te nakon toga se proširi i tako dalje nastavi. Time se ova hrana drobi i pri tome se dobiva jedan električni naboj koji u želudcu razdvaja hranjive dijelove iz vode i šalje ih dalje u brojne kanale za hranjenje. Nakon toga razdvojena negativna električna struja obuhvaća neprobavljive ostatke i gura ih prema napolje velikom snagom kroz zavojni ispusni kanal. Pri tome ovaj izmet zbog snažnog ribanja ispušta i posljednje, za zemlju, hranjive supstance. Zbog ovoga je sjeverni dio mnogo kompaktniji nego južni dio, budući da se na kraju ispuštaju samo preostale hranjive supstance.

Što se tiče funkcije južnog pola, on je oblikovan kao brdovito kopno, tako da je na mnogim mjestima ispresijecan dubokom vodom. Ovaj krajolik nije uokviren strmim i oštrim ledom kao sjeverni pol, nego je u obliku formiranih polukugla, koje se sastoje djelomično od krečnjaka, i od vječnog leda. U sredini Južnog pola nalazi se veliki krater koji je uokviren sa šest manjih dodatnih kratera. Promjer svih kratera zajedno iznosi okruglo 130 njemačkih milja i služe za odvajanje neiskorištenih dijelova u zemaljskoj ishrani a koji su odvajaju u plinsko-eteričnom obliku. Planine Južnog pola strše nekoliko milja iznad morske površine. Na taj način Pol izgleda kao brdovito zarubljeno gorje i sa zemlje izgleda više kao kruška (Objašnjenje: ovo otvaranje uzrokuje oblik kruške a što potvrđuju i znanost, i to je novi zaključak istraživanja ovih posljednjih geofizičkih godina!

Ovo otkriće je bilo omogućeno putem egzagtnih mjernih metoda posebnog radarskog sustava jednog umjetnog USA – satelita.) nego kao jabuka. Ove planine se ponašaju kao uzvisine i njihova visina je jedva dvadeset milja, ne mnogo više, ali ipak mnoge planine na zemlji izgledaju kao patuljci prema ovim brdima. Ova brda nisu oštro odsječena nego se kontinuirano dižu.

Zbog stvaranja zemaljskog otpada na južnom polu događa se i djelovanje rotacije zemlje oko svoje osi, pri čemu plinovite materije bivaju izbačene u zavojitoj spirali i udaraju u slobodnu atmosferu. Time zemlja dobiva jedan zamah okretanja, slično djelovanju rakete, slično zavojitom okretanju kotača – kao kada se upali motor i počne vožnja, kod toga dolazi do toga da plinovi izlaze kao izbačeni plin iz rakete i tako je jak da se vanjski zrak ne može tako brzo izmaknuti. Posljedica je stvaranje jednog tlačnog stuba, koji omogućuje okretanje kotača na koji kao da je pričvršćena raketa i koji se zbog toga okreće. Ovo je slično kao jedna raketa koja se penje uvis i koju tjera stup zraka. Iz ovog primjera je vidljivo otkuda potječe svakodnevno okretanje zemaljske kugle, a koje se događa kroz njen vlastiti mehanizam koji uvijek ravnomjerno djeluje.

Jakob Lorber: Tajne Prirode – Zemlja i Mjesec (str. 13, 15)